

Alea jacta est

Ion Minulescu

Am plecat...
Necunoscutul mi-a zis: "Vino, te aștept".
Am plecat în explorarea unor semne de-ntrebare
Și-am pășit cu majestatea ultimului înțelept
Pragul vechilor legende
Mâzgălite la-ntâmplare
Pe un colț de pergament!...

Paznicii nemărginirii mi-au deschis negrele porți,
Și-astăzi răătăcesc în golul dintre soare și pământ...
Și ce-ncet mă duce vântul -
Parcă-ar duce la mormânt
Cel din urmă mort al lumii,
Cel mai singur dintre morți.

Mă-nfășor în atmosfera cimitirelor din haos...
Câte sunt?...
Nu le știu decât noctambulii
Și poeții -
Cei ce n-au avut nici minte,
Nici credință,
Nici repaos,
Nici răbdarea să-și aștepte termenul obștesc al vieții.

Mă-nfășor în rozul-verde,
În albastrul-violet,
Și în aurul din soare,
Și-ntr-o clipă mă preschimb
Într-un nimb enorm -
Un nimb
Preursit să-mbrace fruntea primului Anahoret.
Mă topesc cu amintirea unei vieți trăite-n somn,
Mă-ntregesc cu nostalgia primelor îmbrățișări,
Și din cele două forme -
Cea de azi
Și cea de ieri -
Mă-ntrupez în al veciei și-al imensității Domn!...

Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare-n infinit -
Celor ce plutesc pe mare,
Celor ce plutesc pe vânt,
Celor ce plutesc în versuri,

POEZII ONLINE

În coloare
Și în cânt.
Celor ce plutesc de-a pururi după cum le-a fost ursit...

Da...
Sunt Domnul celor veșnic plutitoare-n infinit.